

PŘÍBĚH TECHNICKÉHO VEDOUCÍHO ATLETŮ, KTERÝ ZNÁ VŠECHNY PRAŽSKÉ HOSPODY

Spartanští výškaři mu říkají „malý velký muž“. Když se minulou sobotu vrátil autobus s atlety letenského oddílu domů z ligy, osazenstvo se stříbrnými medailkami na krku vystoupilo ven, postavilo se do řady a začalo skandovat: „Děkujeme ti, Zdeňku!“

Zdeněk Fator, montér pivního zařízení v pražských Restauracích a jídelnách, tedy člověk, který zná všechny hospody v hlavním městě jako své boty, právě dovršil třicet let působení u spartanského atletického družstva mužů. U kolektivu, který je přinejmenším posledních deset let nejlepším civilním oddílem a jenž s výjimkou pražské Dukly svádí úspěšný boj s týmy ozbrojených složek a nesrovnatelně lepšími podmínkami a možnostmi. Důkazem toho je i poslední stříbrná

Což se, bohužel, nepodařilo. A tak aspoň zůstal velkým Emilovým obdivovatelem a přítelem a byl šťastným bez sebe, když mu náš vytrvalec nabídl při jedné z pohntných chvil roku 1968 utkání. Ještě do jednoho našeho atleta se ale Zdeněk Fator zamiloval: do Ludvíka Daňky.

„Když vyhrál olympijské hry v Mnichově, prožíval jsem asi největší okamžik štěstí. Ludva byl fantastický. Za dobu osmi let svého působení ve Spartě vynechal jediné ligové kolo. Srovnajte si to

Zdeněk Fator, jenž dovedl spartanské atlety ke třem stříbrným a osmi bronzovým medailkám v atletické lize, se svým idolem Emilem Zátöpkem
FOTO: ARCHIV

TŘICET LET

medalle dovezená ze závěrečného ligového kola v Jablonci.

Kde je v Praze tedy nejlepší pivo? začal jsem poněkud nesporně rozhovor o třiceti letech funkcionářství.

„U tygra a U kocoura, tedy pilsaňské. Krásné prostředí je i U Jelínků.“

V roce 1950 vyhrál Zdeněk Fator náborové závody na Spartě v běhu na 1 kilometr a pak skončil na přeboru Pracovních záloh druhý, na čedesátku za Vildou Manáškem. O deset let později se stal prakticky doslova přes noc vedoucím mužů Sparty. Kolektiv převzal ve druhé lize a s výjimkou jediné sezóny ho tam bez problémů udržel.

„Na sestup jsme ale byli dvakrát. V roce 1968 nás od něj zachránila jen srpnová invaze. Liga byla přerušena a my v ní zůstali. Napsal jsem tenkrát na nástěnku, že jediným kladem vstupu armád je skutečnost, že jsme si zachovali ligovou příslušnost. Nápis byl za deset minut pryč. Napsal jsem to pak ještě třikrát, ale ani jednou to na nástěnce dlouho nevydrželo. No a pak jsem rok nato sestoupil dopřavdy. Pouze na rok a věřím, že naposledy.“

Je to živoucí rekvizita nejen spartanské atletiky, ale i populární figurka celé atletiky československé. Člověk, který nedokáže nikoho zarmoutit, urazit, proto má spoustu kamarádů. Nejen mezi sportovci všech možných odvětví, ale třeba i mezi nejruznějšími umělci. Zdeněk Fator se totiž ani zdaleka neomezuje pouze na atletiku. Pověstný je třeba tím, že na všech zájezdech, samozřejmě na těch na Západ, utrácel peníze výhradně za — zakázanou literaturu. Nikoli za porno, ale za Škvorecké, Skutiny, Frolíky a další.

„Potom jsem pokaždé trnul hrůzou při přechodu hranic. Ale měl jsem dost štěstí. Připadal jsem si pak jako knihovník. Půjčoval si ode mne kdekd, dělal jsem vlastně takovou svéráznou politicko-výchovnou práci, která, bohužel, nebvala příliš v intencích ÚV ČSTV. Před dvěma roky jsem se dostal do konfliktu s bývalou StB, a tak jsem v noci knížky ve dvou obrovských kufrech odnesl pro jistotu k sousedovi. Ten mi pak blahověl, že měl čtvrt roku co číst. Teď už máže moje knihovna klidně zářít.“

V roce 1946 viděl běže: na Strážské Zátöpku a od té chvíle nebyl nikým jiným než jím.

S ČERNÝM JSK

ZPRAVODAJSKÝ LIST

Sobota

15. září 1990

číslo 13 — ročník I (MF XLVI)

2 Kčs

podobného zopakoval a tehdejší hříšník žádal exemplární trest. „Rekl jsem mu, že mám stále stejná měřítka, a vše nakonec proběhlo stejně jako tehdy v Třinci. Kluci to ode mne vzali určitě spíš, než kdybych je tahal někam na politicko-výchovnou komisi.“

Není skoro dne, aby nebyl na hřišti, neradil se o sestavě, nepřipravoval další utkání. Načísti se nemá na Spartu z Letné, kde hýdl, daleko. Až do nedávna dával vše zadarmo, nyní dostává za svou funkci čtyři pět stovek měsíčně.

„Ale asi se jich brzy vzdám.“ říká Zdeněk Fator, „oddíl má stále větší finanční potíže, bude zapotřebí každá koruna.“ Je zapotřebí i takových lidí, jako je on. Boz nich bychom si těžko dokázali náš sport představit.

PAVEL VITOUS

